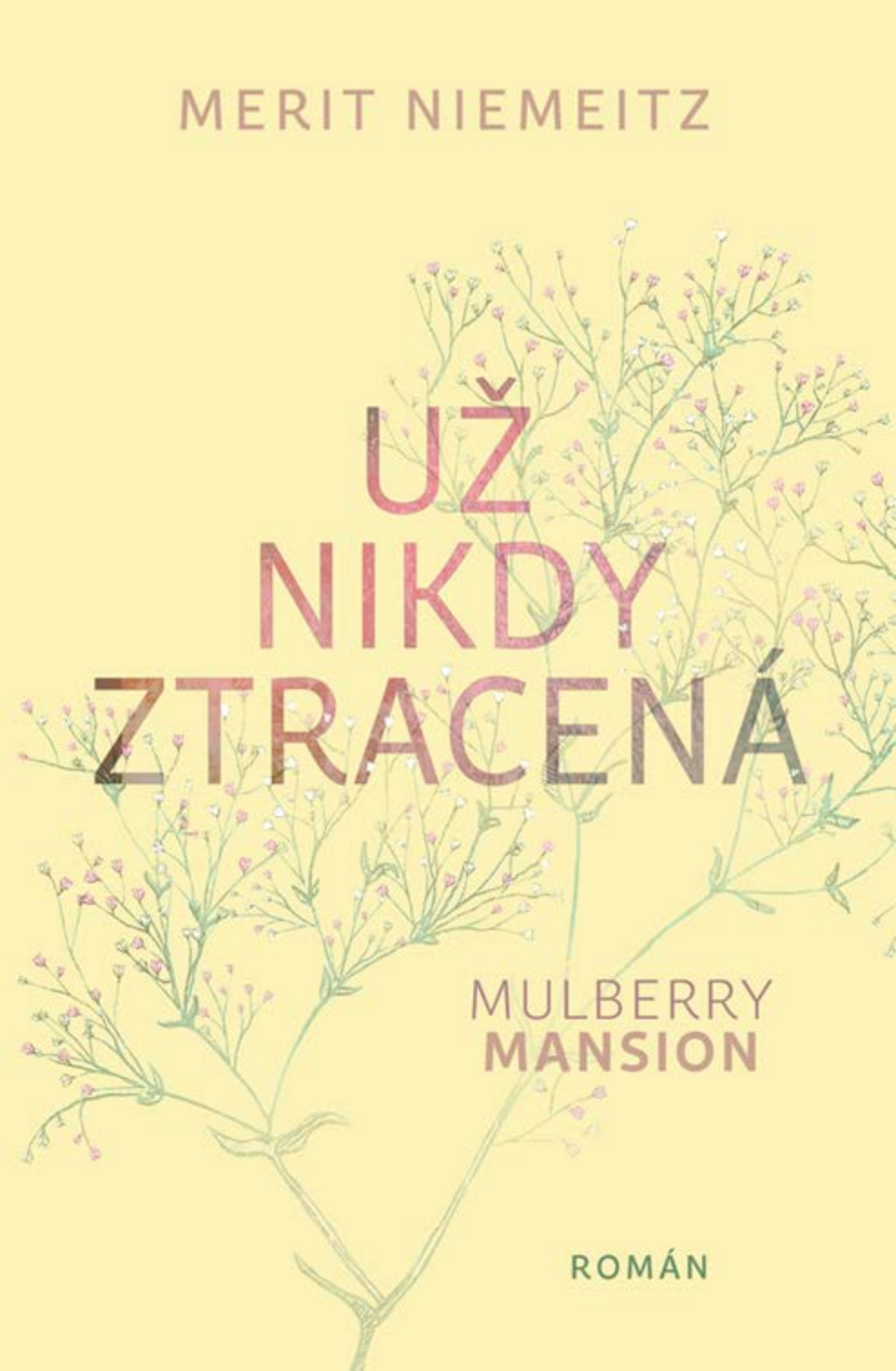

MERIT NIEMEITZ

UŽ
NIKDY
ZTRACENÁ

MULBERRY
MANSION

ROMÁN

MULBERRY
MANSION

**UŽ
NIKDY
ZTRACENÁ**

Copyright © 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zuzana Kyllerová, 2025

Cover © Zero Werbeagentur GmbH, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5557-8 (pdf)

MERIT NIEMEITZ

UŽ
NIKDY
ZTRACENÁ

MULBERRY
MANSION

přeložila Zuzana Kyllerová

Milé čtenářky, milí čtenáři,
tato kniha obsahuje pasáže, z nichž některé mohou spustit
stresovou reakci, proto najdete na straně 447 varování.

Přeji vám všem co nejlepší čtenářský zážitek!

Vaše Merit

Pro Kevina a racky v Berlíně.
Absurdní a krásné, absurdně krásné.

PLAYLIST

<i>About Today</i>	The National
<i>Under Water</i>	AVEC
<i>Stay Alive</i>	José González
<i>Blue Hours</i>	Bear's Den
<i>Why Worry?</i>	Dire Straits
<i>champagne problems</i>	Taylor Swift
<i>come out and play</i>	Billie Eilish
<i>False Alarms</i>	Noah Reid
<i>Little Bother</i>	King Princess, Fousheé
<i>I Am a Rock</i>	Simon & Garfunkel
<i>Movement</i>	Hozier
<i>A Troubled Mind</i>	Noah Kahan
<i>Block me out</i>	Gracie Abrams
<i>Make It Right</i>	Benjamin Amaru
<i>Delicate</i>	Damien Rice
<i>I Should Go (Solo Version)</i>	James Vincent McMorrow
<i>Downtown</i>	Lilla Vargen
<i>Fine Line</i>	Harry Styles
<i>I Should Live in Salt</i>	The National
<i>Strangers</i>	J-pag
<i>Wait for You</i>	Ocie Elliott
<i>Iris</i>	Go-jo
<i>Wings</i>	Luca Firth
<i>You Might Find Yours</i>	Tom Rosenthal

JE MOŽNÉ MILOVAT KOHOKOLIV?
Experiment o psychologii náklonnosti

Pozadí:

V sociální psychologii je láska definována jako postoj, jenž se vyznačuje afektivními, kognitivními a behaviorálními prvky. Vědci předpokládají, že vnitřní predisponované aspekty, jako jsou sympatie, stejně jako vnější predisponované aspekty, jako je atraktivita, jsou jevy, které sice podporují počáteční přitažlivost, ale nejsou podmínkou pro vznik náklonnosti. Významnější roli zde hraje ochota k upřímné vzájemné interakci, díky níž protějšek dostává příležitost rozvíjet své porozumění a na jeho základě také pocit sounáležitosti. Takto vybudovaná psychologická intimita zase podporuje fyzickou touhu (za předpokladu, že oba jedinci vnímají základní sexuální přitažlivost vůči druhým lidem) a nakonec vede k psychickému a fyzickému stavu, běžně označovanému jako *zamilovanost*.

Hypotéza:

Za určitých základních podmínek (fyzická blízkost, podobné životní okolnosti, věk apod.) je možné

rozvinout hluboké city k jakékoliv osobě, která se vám zcela a bez výhrad otevře.

Struktura a provedení experimentu:*

Testované osoby se pravidelně setkávají po dobu tří měsíců. Dostanou zadáno sto vzorových otázek, jež budou doplněny dalšími dotazy, které vyplynou z rozhovorů a zkušeností účastníků. Kromě vzájemného zodpovídání otázek se účastníci postupně zasvěcují do nejdůležitějších oblastí svého života: okruhů svých přátel, každodenního života, rodiny, bytí o samotě. Děje se tak prostřednictvím vyprávění příběhů a aktivní účasti na nich. Experiment je zakončen čtyřminutovým očním kontaktem, který upevňuje a potvrzuje nově vzniklé vzájemné city. Hlavním předpokladem experimentu je naprostá upřímnost, a to jak při mluvení, tak při naslouchání. To znamená, že nejsou kladeny žádné dodatečné otázky, nedochází k žádnému hodnocení, zejména k bagatelizaci řečeného ani předsudečnému chování. Všechny myšlenky, pocity a potřeby druhé osoby jsou přijímány zcela bez výhrad.

Jste připraveni se zamilovat?

Prof. Allison Dixonová
Katedra sociální psychologie

Institut pro psychologii
Windsburská univerzita

* Seznam otázek a další požadavky k jeho realizaci včetně dokumentace naleznete v příloze.

KAPITOLA 1

MAY

Zapomínání mi nikdy moc nešlo.

Už jako dítě jsem si pamatovala věci, které ostatní vnímali jako nedůležité. Způsob uspořádání zeleniny v supermarketu, pořadí zaprášených dóziček s kořením na policice u babičky, barvy všech okenních rámců v naší ulici.

„Tvá paměť je jako požehnání,“ říkala mi učitelka v první třídě, protože jsem si během několika málo hodin dokázala zapamatovat jakoukoliv básničku. Dlouho jsem si myslela, že má pravdu. Že fakt, že si hodně pamatuju, ze mě dělá lepšího člověka.

Čím jsem byla starší, tím více se moje paměťové schopnosti soustředily na jednu konkrétní osobu: Angusův rozvrh hodin ve škole a jeho volnočasové aktivity, termíny jeho třídních testů, tipování, kdo si při hádce s kamarádem začal, jeho oblíbený způsob konzumace cereálií (vždycky nejdřív nalít mléko, posypat skořicí, jako první vyzobat rozinky). Moje hlava se stala úložištěm detailů Angusova života. A i teď, přestože jsem do něj už dva a půl roku nepřidávala žádné nové vzpomínky, v něm stále všechny byly.

V poslední době jsem si právě z tohoto důvodu už nebyla tak jistá, že moje paměť opravdu představuje takové požehnání. Často jsem si přála, aby mi zapomínání šlo líp. Přála jsem si, abych si mohla vzpomínky vybírat sama a ze spleť svých myšlenek vytrhávat ty, které bolí. A především jsem si přála, abych to samé dokázala zařídit i u lidí, které jsem milovala.

Pohledem jsem zabloudila od dubové desky, na níž stály naše pastelově zbarvené hrnky, přes okolní židle a stoly k pultu, kde si Elsie právě vyzvedávala talíř.

Vlasy měla svázané do drdolu, na sobě mikinu s kapucí a volné boyfriend džíny. Všechno na tom obrazu mě bolelo. Když jsem si vzpomněla na Elsie, první, co mě napadlo, byl vždycky tyl, krajka, vysoké podpatky a temně rudá rtěnka. Ráda byla středem pozornosti, aniž by přitom působila sebestředně. To jsem na ní od počátku obdivovala. Být středem čehokoliv mě zneklidňovalo, protože odtud člověk neměl výhled na všechny strany. Naproti tomu se Elsie za tu dobu, co jsem ji znala, nikdy nebála ničeho nepředvídatelného, žádného překvapení, žádného volného pádu. „*To, že se může stát něco špatného, ještě neznamená, že se to stane,*“ opakovala, když jsem se jí snažila rozmluvit nějaký neuvážený čin. A měla pravdu. Žádný ze scénářů, který si pro ni moje ustaraná hlava vymyslela, se nikdy nenaplnil.

Až doteď. Tentokrát Elsiin volný pád skončil velkým nárazem a ona se z něj ještě nevzpamatovala. Už přes týden jsem sledovala, jak se snaží utéct z centra dění někam do rohu – a jak se jí to nedaří. Ani teď.

Kluci u vedlejšího stolu si Elsie všimli, jeden z nich na ni ukázal a něco zamumlal svému kamarádovi. Ten se zasmál a zahulákal Elsiiným směrem pár slov, jež se ztratila v jazzové hudbě a drnčení kávovaru. Bylo mi jasné, že je i přesto zaslechla, protože se napjala v ramenou. Nijak nezareagovala, podala číšníkovi peníze a přistoupila k našemu stolu.

Když se posadila na židli naproti mně, těsně vedle sloupu, vypáčila jsem ze sebe úsměv. Stěny kavárny byly obložené neomítnutými cihlami, což jí dodávalo punc originality. Na ocelovém nosníku nad námi visely stylové průmyslové žárovky, jež na dřevo vrhaly žluté kruhy. Kavárna *delicate* se nacházela na okraji centra Windsbury. Elsie si ji vybrala

nejspíš proto, že doufala, že tady nemůže narazit na nikoho ze školy.

Než jsem se stačila rozhodnout, jestli mám ty dva nějak komentovat, Elsie posunula jablečný koláč doprostřed stolu a podala mi jednu z vidliček. „Tak jak to jde u vás na zámku? Už máš nějaké novinky ohledně grantu?“ zeptala se důrazně vyrovnaným hlasem.

Mé obavy o ni okamžitě přebily jiné. Vzpomněla jsem si na obálku, kterou jsem dnes ráno vylovila z rezavě červené poštovní schránky v Mulberry Mansion. Stačilo mi pohlédnout na znak univerzity a dopis potěžkat, abych hned věděla, že jsme opět prohráli.

Těsně před začátkem semestru jsme obdrželi první z těchto dopisů – mnohem tlustší, a přesto s poměrně prostým prohlášením: stálo v něm, že se nový semestr na Windsburské univerzitě nese nejen ve znamení změn v úřadu prorektora, ale také restrukturalizace finančních prostředků. A mezi ně patřilo mimo jiné financování projektů souvisejících se studiem, kam spadal i projekt bydlení v Mulberry Mansion.

Musela jsem si ten dopis přečíst pětkrát, než jsem si byla jistá, že se opravdu nemýlím: dotaci nám ponížili o třicet procent. O třicet procent z částky, která už teď jen tak tak stačila na pokrytí provozních nákladů našeho nevyzpytatelného domu.

Ty největší opravy a rekonstrukce jsme dokončili již minulý semestr, kdy jsme se přihlásili do soutěže s obyvateli jiných vil spadajících pod *Nadaci pro bydlení budoucnosti*, které byly pronajímány studentům z okolních univerzit. Během několika měsíců jsme se snažili Mulberry Mansion opravit, jak nejlépe jsme dovedli. A přesto, že jsme byli s výsledkem více než spokojeni, porota naši vilu nevybrala jako vítěznou – a tím pádem jsme přišli o finanční odměnu, kterou bychom velmi dobře upotřebili. Dům totiž ještě zdaleka nebyl v pořádku. Byl starý, zanedbaný a potřeboval hodně

péče a lásky, aby se celý nerozpadl. A taky peněz. I když jsem si to přiznávala jen nerada, peníze jsme potřebovali *opravdu nutně*. A tak jsme se se spolubydlícími několikrát pokusili navázat kontakt s novým vedením univerzity kolem Livie Westové. Zatím ovšem bez úspěchu.

„Ne,“ odpověděla jsem opožděně na Elsiinu otázku, „jediná reakce, která nám přišla na náš poslední dopis, byl odkaz na promyšlenou restrukturalizaci fondů. Podepsané to bylo lidmi ze sekretariátu, takže se to k vedení vůbec nedostalo.“

Elsie šoupala drobký těsta na talíři sem a tam. Věděla jsem, že se koláče stejně nedotkne. Už několik dní jedla jen to nejnnutnější, a přitom to byla ona, kdo mi v prvním týdnu, kdy jsme se seznámily, vysvětloval, že odpolední koláče jsou stejně důležitým jídlem jako snídaně.

„A co to pro vás znamená?“ zeptala se.

Pokrčila jsem rameny. Tahle otázka visela ve vlně jako neslyšná ozvěna od chvíle, kdy přišel první dopis. Nikdy jsme ji nevyslovili nahlas, protože absence odpovědi se snaže popírala, když jste otázku vůbec nevyslovili. „Že se budeme snažit dál. Nějakou dobu to zvládneme, ale pokud nám finanční prostředky opět nenavýší, není reálné, abychom dlouhodobě zvládli pokrýt všechny náklady. A to by znamenalo...“

Odmlčela jsem se, když jsem si všimla kluků, kteří před chvílí seděli u stolu a teď se promenovali venku před oknem. Jeden z nich zaklepal na sklo blízko Elsiiny hlavy. Ucukla a soustředila se na poslední ostrůvek mléčné pěny v šálku. Ani já jsem se nedívala ven. K tomu, abych pochopila jejich gesta, jsem to nepotřebovala.

Kdyby tu byla Willow nebo Avery, minimálně jedna z nich už by byla na cestě ven, aby posměváčkům – to v případě Willow – udělala přednášku prodchnutou pepnými výrazy, anebo – v případě Avery – jim vyložila pojem *obtěžování* z trestně právního hlediska. Já jsem jen natáhla ruku k Elsie, která v dlaních křečovitě svírala nebesky modrý hrnek.

Sevřela rty a slyšitelně vydechla nosem. Bledý obličej měla posetý jemnými pihami stejné barvy jako její oční stíny. Věděla jsem, že byly drahé a že si je nanasla proto, aby jí to zabránilo v pláči. Stejně mi bylo jasné, že k němu nemá daleko. Věděla jsem to, chápala jsem to a bolelo mě to tak moc, že bych se teď nejradši rozbrečela taky.

„Nepůjdeme radši k tobě?“ zeptala jsem se tiše, když se kluci konečně odporoučeli pryč a Elsie se na židli schoulila do sebe.

Zavrtěla hlavou a stáhla ruku z mojí. „To bych mohla rovnou změnit školu. Tohle je teď můj život, musím se s tím nějak vyrovnat.“

„Nebude to tak napořád,“ zašeptala jsem, přestože všechny stoly kolem nás byly prázdné. „Lidi na to brzy zapomenou.“

Elsie se trpce usmála, aniž by ke mně vzhlédla. „Tohle je Windsbury, May. Sexuální video pořízené uprostřed univerzity je to nejzajímavější, co se tu stalo za posledních padesát let.“

Někdy si přeju, abych uměla líp lhát. Nejradši bych jí řekla, že to není pravda, že lidi z univerzity o tom za pár dní přestanou mluvit. Že týden poté nebudu na chodbách každý den zachytávat útržky hovorů týkající se dotyčného videa. Že neuvidím, jak lidi v kampusu na Elsie zírají – s opovržením, pohrdáním či skrytou lačností v očích, anebo taky se směsící toho všeho. Ráda bych ji před tou pravdou ochránila, ale Elsie byla příliš citlivá na to, aby si nevšimla, jak ji to všechno obklopuje.

„Ještě pořád můžeš podat žalobu,“ navrhla jsem místo toho.

Bolestně si odfrkla. Oběma rukama si stáhla rukávy mikiny níž, takže jí prsty zmizely pod látkou. „A k čemu by to bylo? Aby se to video dostalo až k vedení školy, a ještě ke všemu s mým přiznáním, že jsem na něm doopravdy já? Moc dobře víš, kdo by nakonec nesl následky. *Jeho* by nevyhodili.“

Ne dokud bude jeho rodina do univerzity každoročně rvát haldu peněz.“

Opět bych nejraději zalhala a odporovala jí. Ale smířila jsem se jen s: „To není fér.“

„Není, ale stejně je to tak.“ Elsie pevně stiskla víčka, jako by cítila, že se jí v nich hromadí slzy. Oči se jí třpytily stejně jako asfalt za oknem kavárny. Byl začátek března a po Windsbury se začínalo líně šířit jaro. Milovala jsem tohle roční období, ale právě teď mi všechno kolem přišlo tak ledově chladné, až jsem se musela otrást a pevněji jsem sevřela prsty kolem příjemně horkého hrnku s čajem.

„Proč mi to konečně neřekneš?“ zeptala se Elsie po chvíli tiše.

Zamračila jsem se. „Co bych měla říct?“

„No přece: *Já jsem ti to říkala.*“ Zasmála se, zároveň si odfrkla a utřela si nos rukávem. „Protože přesně to jsi dělala. Nabádala jsi mě, abych se s nikým z nich nezaplétala, přemlouvala jsi mě, abych na ten večírek nechodila. A já byla tak hloupá, že jsem to stejně udělala.“

„Ani tak to není tvoje vina,“ namítla jsem přísně. „Nic z toho. To *on* to video rozšířil. On a jeho kumpáni, kteří jsou sobečtí, podlí a naprosto nezodpovědní. To, že si tím teď musíš procházet, je všechno jenom jejich vina.“

V mých slovech se skrývala nepříjemná horkost. Hněv nepatřil k emocím, které bych pocítovala nějak moc často, a když už se tak stalo, nevěděla jsem si s ním moc rady. Jenže v poslední době jsem se zlobila poměrně často. Byla jsem naštvaná na kluka, který Elsie dostal do téhle situace, štválo mě, že lidem jako on jsou jakékoliv důsledky ukradené. Protože jim je všechno ukradené. Jsou totiž zvyklí, že následky všech jejich činů jejich rodiče zametou pod ručně tkané koberce nebo mramorové sokly.

Elsie zavrtěla hlavou. „Tak jednoduché to není. On mě k ničemu nenutil, já to chtěla. Nazývejme věci pravými

jmény: dobrovolně jsem se vyspala s Lucasem Foxem na pitomém nelegálním večírku ve foyeru ekonomické fakulty, přímo pod bezpečnostní kamerou. Je to moje chyba.“

„To není pravda.“ Můj hlas zněl naléhavě. Už když mi Elsie ráno poté o tom večírku vyprávěla, pocítila jsem onu nepřijemnou směs předtuchy a obav. Dlouho předtím, než se od skupiny kluků v kampusu dozvěděla, že ji spolu s Lucasem snímala bezpečnostní kamera. Nechutným způsobem ji oslovili a se širokým šklebem na tvářích jí v mobilu ukazovali inkriminovaný záznam.

Elsie se ani neobtěžovala zjistit, jak se nahrávka dostala z univerzitní kamery do mobilů poloviny studentů Windsburské univerzity. Nepokusila se promluvit si o tom s Lucasem. A vlastně to ani nebylo potřeba.

Stačil jediný pohled na něj a jeho bandu a bylo jasné, že s tím, že existuje videozáznam jeho a Elsiiny společné noci, nemá absolutně žádný problém. Ani s tím, že dotyčné video brázdí kolem kampusu stále širší kruhy, jako by na hladinu jezera někdo hodil kámen. A to pro mě znamenalo jediné: že ho tam hodil on sám.

Byla jsem na něj tak našťvaná! A taky na sebe, za to, že jsem před ním Elsie nechránila. Od chvíle, kdy jsme Elsie, Avery a já před několika měsíci před *Cinematicem*, klubem v centru města, poprvé mluvili s Lucasem Foxem, jsem tušila, že tohle setkání za sebou zanechá temný stín. Jen mě nenapadlo, že se tak pevně přilepí na paty zrovna Elsie.

Skupina kamarádů, jejíž byl Luke součástí, sice patřila k univerzitní elitě, ale to, co se o nich říkalo, byla pravda. Není všechno zlato, co se třpytí. Někdy je to jenom tma natřená nabílo.

„Přestaň na mě být tak milá, May. Buď alespoň trochu našťvaná nebo zklamaná nebo... zpruzená. Podělala jsem to, jasně? Moc dobře vím, že si to myslíš taky.“

„To bych nikdy neudělala. Jsi moje nejlepší kamarádka.“

Nevesele se usmála. „Možná by sis to měla ještě rozmyslet. Jinak si lidi brzy budou myslet, že jsi stejná coura jako já.“

„Ale no tak.“ Přísně jsem vyhledala její pohled. „Takové věci o sobě neříkej. Není nic špatného na tom chtít se s někým vyspat. A není tvoje chyba, že se Lucas Fox s někým, co se týká jenom vás dvou, podělil s půlkou univerzity. Jsi mnohem lepší než on. I všichni jeho kámoši. Nebo kdokoliv na téhle škole, kdo se tě za to odváží soudit.“

„Jenže oni to nejspíš vidí jinak. Shlížejí na mě, jako bych byla prostitutka ve výloze v Amsterdamu, zatímco jeho teď oslavují jako nějakou pitomou popstar.“ Spodní ret se jí zachvěl a v očích se jí objevily první slzy. „Lidi si nikdy neukazují na něj, vždycky na mě. Dokonce i ti, co se mnou chodí do třídy, se o mně za zády baví, když si myslí, že to nevidím. Je to tak ponižující a já... se v tom všem cítím tak sama.“

Naklonila jsem se přes stůl, až mi stuha z ramínek šatů spadla do koláče. „Ale to nejsi. Máš přece mě. A uvidíš, že na celou tuhle věc se brzy zapomene.“

„Slibuješ?“ zašeptala.

V tu chvíli nevypadala jako dvaadvacetiletá studentka mediální komunikace, ale jako malá holčička, která se bojí příšer schovaných pod postelí. Musela jsem si vzpomenout na Anguse. Na všechny ty noci, kdy jsem ho ukládala a seděla na kraji jeho postele, dokud neusnul. „*Zůstaneš tady, dokud se máma nevrátí?*“ ptal se mě každý večer a já pokaždé odpovídala: „*Ano, slibuju.*“ Nedokázala jsem spočítat, kolik nocí jsem strávila na podlaze v jeho pokojíčku, abych slib neporušila.

„Slibuju,“ pronesla jsem s veškerou rozhodností, kterou jsem dokázala sebrat. Nebyla to lež, prostě nesměla být. „Bude to v pořádku, El, jen se od těchhle lidí budeme v budoucnu držet dál, ano? Taky slibuješ?“

Znovu se zasmála, z očí se jí uvolnila záplava slz. Po bradě jí stékala jednolitá, bronzově se třpytící stopa. „Slibuju.“

I když zrovna ty si tohle asi nepotřebuješ připomínat. Vždycky děláš všechno správně. Tobě by se to nikdy nestalo.“

Já určitě nedělám vždycky všechno správně, pomyslela jsem si a zapila to mocným lokem bylinkového čaje. K některým slovům se vážou vzpomínky a na tahle se vážou takové, které jsem si opravdu, ale opravdu moc přála zapomenout.

Když jsem se vydala na cestu k vile, slunce už zapadalo. Na konci města jsem vystoupila z autobusu a zbytek šla pěšky. Pole, která lemovala úzkou venkovskou silnici, se postupně začínala vylupovat ze zimní šedi. Řepka na nich začínala vyhánět zelené výhonky. Čím víc jsem se blížila k Mulberry Mansion, tím byl svět kolem klidnější. Silnice se větvila do tenkých štěrkových cestiček a těch několik málo stop od pneumatik, které jsem na nich rozpoznala, bylo téměř jistě od našich aut.

Vítr se mi otíral o holá lýtka a dral se i pod vlněný kabátek. Na letní oblečení bylo ještě příliš brzy, ale nesnesla jsem, abych se oblékala teple déle, než bylo nezbytně nutné. Nejsem zimní typ, jsem letní žínka. Miluji čerstvý vzduch na holé kůži, bující zeleň, jemný stříbrný film slunce táhnoucí se po zemi.

Teď však byl teprve začátek března, les, kolem něhož jsem procházela, na mě vrhal své stíny a do hlavy se mi vkrádaly ty z rozhovoru s Elsie. Věděla jsem, že bych si její bolest neměla přisvojovat, přesto jsem nedokázala udělat nic proti tomu, abych ji necítila také.

Někdy jsem měla pocit, že mé srdce je něco jako magnet na cizí starosti. Když jsem se k někomu přiblížila, automaticky k sobě přitáhlo všechnu bolest daného člověka a vpletlo ji mezi svá vlákna. Ani by mi to tolik nevadilo, pokud by to znamenalo, že tímto způsobem ze srdce druhé osoby vymizí všechny její starosti. Jenže sdílené utrpení až příliš často nepředstavuje poloviční utrpení, ale naopak utrpení dvojnásobné.

Elsie trpěla, já trpěla, ale pomoci jsem jí nedovedla. Nemohla jsem zvrátit skutečnost, že na ten večírek šla a vyspala se tam s Lucasem. Nemohla jsem zvrátit to, že on – ať už měl k tomu jakékoliv důvody – způsobil, že se video rozšířilo mezi studenty. Nemohla jsem dělat nic jiného než tu pro ni být, a i když jsem věděla, že i to má pro ni svůj význam, v tu chvíli mi to připadalo jako nedostatečné. A to ve mně vyvolávalo pocit takové bezmoci a smutku, že bych se nejraději zase rozplakala.

Podářilo se mi odsunout ten tlak stranou a vytáhla jsem telefon z proutěné tašky, která se našla mezi věcmi, které Avery a Eden vynesli loni na podzim z půdy. Jednu z utržených rukojetí jsem nahradila zbytkem závěsu v barvě šedých mraků. Angusova oblíbená barva, trvalá připomínka něčeho, na co stejně nikdy nezapomenu.

Zhluboka jsem se nadechla, vytukala na telefonu jeho jméno a přiložila si přístroj k uchu. Věděla jsem přesně, co přijde. Dvaadvacet vteřin vyzvánění, vteřina ticha, chraplavý tón jeho hlasu, který neobsahoval nic víc než jeho jméno.

Angus Little.

Další pípnutí, lehké bodnutí do srdce a pak můj hlas, snažící se skrýt, jak moc mě bolí mluvit do přístroje, zatímco mi můj malý bráška tolik chybí.

„Ahoj, Gusi. Víím, že volám dřív než obvykle, ale právě jsem na cestě domů a napadlo mě, že se ti ozvu. Po škole jsem se viděla s Elsie, není na tom momentálně moc dobře.“

Zastavila jsem se a pozorovala střechu lesa. Koruny stromů se natahovaly k oblakům, jako by je svými větvovými prsty chtěly stáhnout dolů. Taky bych to nejraději udělala. Nejraději bych si do šatů zašila obláčkovitou vatu jako ochrannou vrstvu, aby mi tenhle svět už nemohl tolik ubližovat, už jen tím, že je takový, jaký je.

„Pamatuješ, jak jsi o mně kdysi prohlásil, že jsem jako hroch? Víím, že jsi to řekl proto, že jsem ti připadala... velká,

ale myslím, že teď by se mi hroší kůže celkem hodila. Lidi jsou na sebe často tak zlí a mám pocit, že čím jsou starší, tím je to horší. Jako by se postupem času odnaučili empatii. Doufám, že máš kolem sebe jenom takové lidi, kteří se to nikdy neodnaučí. A doufám, že ani ty se to nikdy neodnaučíš. A doufám, že...“ Hlas se mi zlomil. *A doufám, že někde existuje vesmír, kde slyšíš moje vzkazy.*

Zhluboka jsem se nadechla, zaklonila hlavu a zamrkala. Jarní modř překrývaly bílé vláknité pruhy. Oblaka typu cirrus, Angusova oblíbená. „Mimochodem, dneska tu na obloze máme řasovitá oblaka, ale nevypadá to, že by mělo pršet. Na to je až moc hezky. Máme tu... mírumilovné mráčky, voňavý windsburský vzduch, jiskrné jaro.“ Zarazila jsem se a chabě jsem se pousmála. „Chápu, je mi jasné, že ti to, co ti tu teď říkám, připadá hloupé. Taky toho teď nechám, už jsem skoro u vily. Mám tě ráda, Gusi. Dávej na sebe pozor. Tak zase zítra.“

Zavěsila jsem a pokračovala v chůzi. Dvaadvacet vteřin od vytočení čísla do zaznění hlasové schránky, dvaadvacet vteřin po zavěšení, než jsem dokázala překonat dozvuky bolesti. Zpátky do jámy mého srdce, kterou před dvěma a půl lety vyhloubil.

Nikdy jsem to spolubydlícím neřekla, ale jedním z důvodů, proč jsem se přihlásila do tohoto projektu bydlení, byl název vily. Mulberry Mansion. Dvě slova, která zněla, jako když v puse převalujete bonbon – ale hlavně ta aliterace! Jedna z mých nejoblíbenějších.

Pokaždé když jsem otevřela bránu a vstoupila na šterkovou cestu mezi morušovníky, musela jsem se na chvíli zastavit. Přestože jsem tu žila už několik měsíců, vždy když jsem vilu z dálky spařila, zaplavil mě pocit úcty, vděčnosti a náklonnosti.

Tmavá cihlová fasáda porostlá břechtanem, který za pár týdnů zmizí pod rozkvetlou vistárií, slunce odrážející se

v několika oknech, jako by na vás dům pomrkával, prsty komínů, z nichž v posledních měsících nepřetržitě stoupal kouř. Čím více jsem se vile přibližovala, tím byly moje myšlenky lehčí. Domov mimo jiné představuje útočiště, někdy nejvíc ze všeho před sebou samým.

„Ahoj,“ zašeptala jsem, když jsem dorazila do Mulberry Mansion. Pohládila jsem oprýskané bleděmodré vstupní dveře a pohlédla na náš erb stejné barvy, který visel nad nimi. Osm drobných iniciál vyrytých kolem velkého dvojitého M, trvalá připomínka toho, že patříme k sobě. Dům a my, jeho obyvatelé, protože bez domu by nikdy žádné *my* nebylo, a proto bude vždycky naší součástí.

Uvnitř mě okamžitě přivítala jedinečná vůně vily. Od té doby, co jsme se v ní zabydleli, se změnila. Všudypřítomný prach a mírný chlad se vytratil, překryly je odéry našich bund, parfémů a čisticích prostředků. Po chodbě se šířila vůně jasmínu, který sem na zimu přinesl Maxton, pod ní byl jemně cítit pach Versaillesina sena a peří šířící se z obývacího pokoje. A z kuchyně se linula... vůně rajske omáčky.

Zamračeně jsem se podívala na hodinky. Dneska jsem na řadě s vařením měla být já a teď bylo navíc teprve krátce po páté. Když jsem o chvíli později vstoupila do kuchyně, od sporáku ke mně vzhledla Avery.

„Ahoj.“ Usmála se na mě, několikrát poklepala vařečkou o okraj hrnce a pak ji položila přes něj.

„Ahoj.“ Můj pohled přelétl od vařící se omáčky k hromadě talířů nachystaných k prostření. „Co to, dneska snad jíme dřív?“

„Ne.“ Rukama se opřela o dřevěný okraj pracovní desky. „Jen se mi už nechtělo se učit a myslela jsem, že tímhle si zaženu výčitky svědomí.“

Zašklebila se při tom a vyhnula se mému pohledu, což ovšem nezakrylo lehký stín, který se jí mihl v tváři. Znepokojeně jsem si ji prohlížela. Hnědé vlasy měla svázané do uzlu,

úzký obličej jí rámovalo několik volných pramenů. Klasické rysy a velmi vážné oči, to bylo první, co mě napadlo, když jsem na ni tenkrát narazila ve dveřích. Už několik týdnů se výraz v nich rozjasňoval. Jako by jantarové jiskřičky v nich zářily silněji od doby, co s Edenem zase tvořili jeden pár.

Teď ovšem působila podivně napjatě. Prsty nepravidelně poklepávala na dřevo, které svírala, což bylo jasné znamení, že ji něco trápí. Dřív než jsem stačila něco říct, vyhrkla: „Jak je Elsie?“

Svým spolubydlícím jsem o Elsie a Lucasovi neřekla, ale i když se pohybovali v úplně jiných kruzích než ti dva, o videu se samozřejmě doslechli. Nebyla jsem si jistá, jestli ho někdo z nich i viděl, ale věděla jsem, že jsou z toho upřímně zděšení.

V naší vilové bublině se svět kampusu někdy jevil tak vzdálený, že člověk skoro zapomněl, jak krutý může být. Tady bylo všechno nedotčené. Uvědomovala jsem si, jak absurdně musíme působit na lidi zvenčí. Osm studentů žijících spolu s jednou slepicí ve velkém starobylém sídle uprostřed zelené nicoty. Náš domov se skládal ze vzorovaných tapet, ornamentů na stropech, tmavých prken, koberců prožraných od molů a sametem potaženého nábytku. Společné stolování, pravidelné večery plné čtení a her, nekonečně mnoho hodin, které trávil každý sám se sebou, a přesto všichni společně v našem obývacím pokoji, bosé procházky po zahradě a tiché dny studia v lese. „*To musí být strašná nuda,*“ prohlásila jedna moje spolužačka, když jsem jí jednou vyprávěla, jak to u nás ve všední dny chodí. Jenže ono to nudné vůbec nebylo. Bylo to příjemné, přirozené a... poklidné. Snoubilo se v tom všechno, co jsem měla ráda.

To, co se teď dělo Elsie, by se od naší bubliny odrazilo podobně rychle jako spousta jiných věcí z kampusu – kdyby ovšem nebyla mou nejlepší kamarádkou. Její bolest vnikla mezi nás – byla jako tenká prasklina ve skle našeho velkého

domu. Zacelí se až tehdy, až bude v pořádku sama Elsie. Jedinou otázkou bylo, kdy to bude.

„Elsie je... myslím, že je na tom pořád stejně.“ Položila jsem svou proutěnou tašku na jednu ze stoliček u kuchyňské linky, které vyrobili Eden a Helen.

Avery si odhrnula ofinu z čela a zkřížila ruce před hrudníkem. „A je si vážně jistá, že toho týpka nechce zažalovat? To, co udělal, je nejen ohavné, ale i nezákonné. Můžu se podívat, jaké přístupy by obžaloba mohla uplatnit. Třeba by jí to dodalo trochu odvahy.“

Slabě jsem se usmála a začala jsem seskládat použité hrnky od kávy z rychlé snídane a vkládat je do dřezu. „Je to od tebe milé, ale nemyslím si, že by to k něčemu bylo. Bojí se, že kdyby se provalilo, že na tom videu je ona, vyhodí ji ze školy. Kromě toho se tu bavíme o Lucasi Foxovi. Lidem, jako je on, projde všechno.“

Avery se kousla do spodního rtu, jako by v duchu hledala nějakou právní kličku.

Nedělala to poprvé, výsledek však byl pokaždé stejný: žádná klička neexistovala. Zoufale si povzdechla. „Strašně mě to štvě.“

„Já vím. Ale Elsie se musí sama rozhodnout, jak se s tím vypořádá.“ Štouchla jsem ji lehce do boku, pak jsem sáhla po dřevěné vařečce a zamíchala omáčku. Nápadně silně voněla po tymiánu; Beckett by se z toho určitě nervově zhroutil.

„Dobře. Ale stejně jí řekni, že jí pomůžu, když by si to rozmyslela, jo?“

„Řeknu.“ Odložila jsem vařečku stranou. „Kde je vlastně Eden?“

Temný výraz v Averyině tváři se okamžitě rozjasnil, hrany jí změkly. Willow se často pošklebovala, že má chuť Avery ve chvíli, kdy na Edena třeba jen pomyslí, přetáhnout přes hlavu papírový pytel, ale mně se to líbilo. Jen máloco mi přijde krásnější, než když je na něčí tváři vidět láska.

Dodnes jsem si nebyla jistá, co přesně se mezi nimi za posledních několik měsíců stalo. Prvních pár týdnů poté, co se k nám Avery nastěhovala, se jeden druhému vyhýbali a jen se potají pozorovali. Pak se najednou atmosféra mezi nimi uvolnila a nedlouho nato to mezi nimi začalo neuvěřitelně jiskřit. Těsně před Vánoci se nakrátko rozešli, ale od Silvestra už bylo nemožné si je představit bez sebe. Doufala jsem, že to tak už bude napořád. Málokdy jsem viděla, aby se k sobě dva lidi tak neomylně hodili – už jen tím, že tu jeden pro druhého *byli*.

„Je v práci. Celine je nemocná a David potřeboval někoho, kdo by organizoval poslech audioknihy.“

„A ty sis ho nešla poslechnout?“

Avery našpulila ústa, jako by jí bylo nepříjemné, že s Edenem tráví tolik času. Než stačila odpovědět, vstoupila do kuchyně Willow. Podle jejího smíchu mou otázku slyšela. Nepřekvapilo mě to, Willow sice byla dost neorganizovaná a vlastně tak trochu pomatená, ale měla pozoruhodný smysl pro věci, které nebyly určeny pro ni.

„Proč by tam chodila?“ pronesla s dvojsmyslným úsměvem. „Koneckonců, každý večer dostává ochutnávku zdarma. A vsadím se, že předčítání z knížky určitě není to jediné, k čemu Eden svou pusou využívá, když se za nimi zavřou dveře.“

Kousla jsem se do dásně, jak se mi do ní vkradlo teplo. Willow měla naprostou pravdu – a jestli to někdo uměl posoudit, tak jsem to byla právě já. Vzhledem k tomu, že se můj pokoj nacházel přímo mezi pokoji Avery a Edena, bylo vlastně jedno, ve kterém z nich právě jsou: byla jsem zkrátka vždycky vedle nich.

Avery sešpulila ústa. „Moc ti děkuju, Willow.“

„Nemáš zač. Budete tu dlouho? Beckett a Sienna zas řeší něco, čemu nerozumím, Maxton stříká ty svoje kytky a já se začínám příšerně nudit. Jestli to takhle půjde dál, pustím

se do některé z Edenových suchopárných bichlí. Určitě si pamatujete, jak se na mě naposled zlobil, když jsem mu posunula záložku.“ Protočila oči. „Tak mě z toho prosím už vysvobodte a pojďme vedle!“

„Vedle?“ Nechápatě jsem očima přeskakovala z Willow na Avery, která se zase tvářila provinile. „To už chcete jíst?“

Avery zavrtěla hlavou. „Čekali jsme na tebe, protože s tebou chceme něco probrat.“

Okamžitě jsem se našponovala. Obvykle jsem to byla já, kdo svolával podobné schůzky. Většinou tehdy, když se v domě něco rozbilo – což se bohužel stávalo častěji, než si zanedlouho budeme moci dovolit. „Ale ne! Co se stalo?“

„Nic.“ Avery vypnula sporák a hrnec přiklopila pokličkou. „Chceme si jen o něčem promluvit. Vlastně bychom byli rádi, aby u toho byli všichni, ale protože je Eden v práci a Helen pořád trčí ve škole... bude to fajn i takhle.“

„Mám se začít bát?“ zeptala jsem se, jako by to na tom mohlo něco změnit. Jako bych si nedělala starosti pořád.

„Ne, vůbec ne.“ Averyin úsměv byl tak křečovitý, že mě to jenom ještě víc zneklidnilo.

Váhavě jsem je následovala do obývacího pokoje. Beckett a Sienna seděli na pohovce a povídali si, Maxton stál na stoličce vedle prosklených dveří vedoucích na terasu a hadříkem otíral listy jedné z rostlin zavěšených u stropu v hliněných květináčích. Zahrada za sklem se v přibývajícím soumraku zbarvovala do modra a náš obývací pokoj díky starým lampám zářil odstíny oranžové. Pochybuju, že by někde jinde na světě existoval nádherněji se doplňující kontrast.

„Tak jsme tu,“ oznámila Avery a posadila se na pohovku vedle Sienny. Maxton a Willow se usadili na druhou a já klesla do jednoho z křesel.

„Hele, co se děje? Udělala jsem něco špatně?“

Sienna se zasmála. „Prosím tě, May. Kdy ty jsi udělala něco špatně?“

Dvakrát během jednoho dne stejný kompliment, který však tentokrát působil spíš jako výčitka. Složila jsem si ruce do klína. „Tak o co jde?“

„O peníze z grantu.“ Maxton si do hadříku utřel prsty zamazané od hlíny. „Napadlo nás, jak to udělat, aby nás škola přece jen vyslechla.“

Zamračila jsem se, ale napětí ve mně trochu povolilo. Tohle koneckonců není žádný nový problém. „Prostě jim pošleme další dopis. Pokud ho napíšeme v laskavém duchu a vysvětlíme jim naši situaci...“

„Víš, že tě máme rádi,“ přerušil mě Beckett s náznakem výsměchu v hlase, „ale s tou tvou laskavostí se v některých sférách života moc daleko nedostaneš.“

Teď už jsem byla opravdu zmatená. „Takže vy už na to nechcete jít po dobrém?“

Willow zvedla nohy na pohovku, přitáhla si je k sobě a opřela si bradu o kolena. „Rozhodně by mi nevadilo házet na auto Livie Westové shnilá vajíčka.“

Slabě jsem se usmála. „Obávám se, že zrovna to by ji nijak zvláště nerozrušilo. Nejspíš jich má v garáži na výběr hned několik.“

„Přesně tak.“ Siennin úsměv se šibalsky rozzářil. „A právě o to jde. Pokud chceme, aby si nás Livia Westová vyslechla, potřebujeme na to jít přes něco, co ji opravdu zajímá.“

Napjala jsem se. Způsobila to slova, v nichž rezonoval ten výmluvný podtón, i pohledy mých spolubydlících, které jsem si teď konečně dokázala vyložit.

Nemluvili o něčem.

Mluvili o *někom*.

„Ne.“ Rozhodně jsem zavrtěla hlavou. „To ani omylem!“

„Říkala jsem vám, že z toho nebude moc nadšená.“ Avery zabubnovala konečky prstů o opěradlo pohovky. Teď už jsem alespoň věděla, proč se celou dobu tvářila tak provinile: moc dobře věděla, že *tohle* pro mě nepripadá v úvahu.

Beckett si táhle povzdechl. „Ale bohužel je to nejspíš naše jediná šance. Jinak budeme mít za pár měsíců vážný problém.“

Zabořila jsem prsty do křesla. Jen při pouhém pomyšlení na toho člověka se ve mně sevřel každý sval. „Jestli je tohle naše jediná šance, tak jsme to už dopředu prohráli. Věřte mi.“

Maxton se na mě se zájmem podíval. „Proč myslíš? Mohl by se za nás u ní přimluvit. Mohl by...“

„Nezáleží na tom, co by mohl,“ přerušila jsem ho tiše. „On to neudělá. Nikdy by nám nepomohl.“

„Jak si můžeš být tak jistá, když ses ho ani nezeptala?“ Neznělo to vyzývavě ani podrážděně. Jen jako jednoduchá otázka, na kterou jsem měla jednoduchou odpověď.

„Některé věci jsou prostě jasné.“

Elsie často tvrdila, že v každém vidím něco dobrého, i když to tam vůbec není. „*Promítáš do ostatních svou vlastní duši. V každém chceš vidět slunce, někteří lidé ale představují jenom malé měsíce, které odrážejí tvoje světlo,*“ řekla mi při jednom z našich prvních setkání s tou zvláštní směsicí lásky a obav, s níž se na mě stále ještě čas od času dívala. Jako by věděla, že mě to dříve nebo později zraní. Z toho prostého důvodu, že bych ochotně komukoliv podala do ruky nůž, protože jsem věřila, že mě zkrátka nebodne. Věděla jsem, že jsem důvěřivá, a byla jsem taková ráda, ale i já jsem měla své hranice. A *tenhle* kluk byl až za nimi, tak daleko, že ho žádné sluneční světlo nemohlo ozářit.

Wesley Hastings nebyl žádným sluncem, dokonce nebyl ani měsícem – byl jen temnotemnou černou dírou.

O koho jde, jsem věděla dlouho předtím, než jsem ho poznala osobně. Syn z dobré rodiny, přesněji řečeno z jednoho z nejlepších rodů Anglie. Člověk, jehož rodina zdědila tolik peněz, že jedinou starostí mnoha generací jejích potomků bylo to, jak je co nejlépe investovat nebo utratit. Někdo, kdo

vyrostl s tím, že má všechny dveře otevřené jen díky tomu, že je tím, kým je.

To všechno ještě nebyl důvod, proč ho nemít rád. Nikdo si nevybírání, do jaké rodiny se narodí, a jméno nevypovídá nic o něčí osobnosti. Ale chování ano. A Wesley mi už půldruhého roku téměř každý den dával důvod ho nesnášet. Tak často jsem ho totiž vídala na našich společných hodinách psychologie. A nemohla bych ho mít ráda ani tehdy, kdybych nebyla neustále svědkem toho, jak narušuje semináře svou nepozorností nebo otevřeně projevovaným nezájmem. Ne, pokud byl přítelem osoby zodpovědné za to, že Elsie právě teď pravděpodobně leží v posteli na kolejích a roní do polštáře slzy smíchané s očními stíny. Lucas Fox se totiž už od začátku mého studia na Windsburské univerzitě pohyboval ve stále stejném kruhu. A ten kruh měl jeden jasný střed: Wesleyho Hastingse.

„Možná se v něm mylíš,“ vložila se do toho Sienna. „Možná se pod tou přepychovou fasádou přece jen ukrývá hodný kluk, který tajně rozdává bezdomovcům kaviár a nic ho nepotěší víc, než když bude moct zachránit pár ubohých studentů před umrznutím ve starém baráku.“

„Já se v něm nepletu. Jeho nejlepší kámoš rozeslal po celé škole video, na kterém je on a *moje* nejlepší kamarádka, vzpomínáte? Člověk, který něco takového schvaluje, účastní se toho, nebo to třeba jen toleruje, určitě nepomáhá druhým jen tak, z nějakého dobrého srdce.“

Spolubydlící zmlkli a vyměňovali si rozpačité pohledy. Willow prolomila ticho jako první. „Má pravdu. Taky bych se radši smířila s tím, že tady umrznou, než abych toho zmetka žádala o pomoc.“

„Kromě toho jsem si jistá, že by neměl nejmenší zájem dělat něco zrovna pro mě. Vždyť ani neví, jak se jmenuju. Máme sice společné předměty, ale nikdy jsem s ním pořádně nemluvila.“

„To není tak úplně pravda,“ vložila se do toho Avery. „Před *Cinematicem*, když se Luke a Elsie poprvé...“ Odmlčela se a odkašlala si. „Wesley tam tehdy byl taky, nepamatuješ? Poznal tě.“

„Jo, to si pamatuju. Stejně jako si pamatuju, že vyjmenoval skoro všechny měsíce v roce, protože si nemohl vzpomenout na moje jméno.“ Hlas mi ze vzteku mírně přeskakoval.

Averyin úsměv změkl. „Věděl naprosto přesně, jak se jmenuješ, May.“

„Takže se naprosto vědomě rozhodl, že na mě bude zlý. To to celé jen zhoršuje. Jak si to vůbec jako představujete? Že ho požádám, aby se za nás přimluvil u své matky, a nabídnu mu, že za něj na oplátku napíšu esej?“

Beckett sešpulil ústa do šibalského úsměvu. „Nebo mu můžeš nabídnout i něco jiného.“

Willow na něj vrhla ohnivý pohled. „Ty chceš, aby kvůli vile prostituovala?“

Smířlivě na ni mrkl. „Měl jsem samozřejmě na mysli roční předplatné na Mayiny čokoládové muffiny. Protože ty jsou vážně božské.“

Promnula jsem si ruce, pořád se mi třáslý. „Dobře víte, jak je pro mě tenhle dům důležitý. A vy taky. Ale... tohle je už moc. Nežádejte to po mně, prosím.“

Maxton zavrtěl hlavou, vstal a vrátil se ke svým rostlinám. „Nic po tobě nežádáme. Byl to jen nápad, ale jestli je ti to nepříjemné, najdeme jinou cestu.“ V jeho hlase ani v pohledech ostatních nebyla ani špetka výčitky nebo rozmrzelosti.

Přesto jsem se cítila provinile. „Nezlobte se na mě.“

Avery nad tím mávla rukou. „Neomlouvej se. Upřímně řečeno, neměli jsme s tím vůbec začínat.“

Sienna se zeširoka usmála a štouchla Willow nohou. „Co kdybychom za ním prostě poslali tady naši kočičku? Nejspíš by ho do deseti minut vynervovala tak, že by udělal cokoliv, aby se jí zbavil.“

Willow hrábla po dálkovém ovladači, který ležel na stole. „Já se toho rádoby poloboha nedotknu ani klackem. Od takových je lepší se držet dál, to mi věřte.“

Maxton jí věnoval krátký pohled, načež vylezl na stoličku a natáhl se po jednom listu. „Nějak už to vyřešíme. Nedělej si s tím starosti,“ prohodil směrem ke mně.

Slabě jsem se usmála, ostatní se postupně začali věnovat svým záležitostem. Věděla jsem, že tím je ta věc pro ně vyřízená. Takoví jsme totiž byli: byli jsme si navzájem domovem a domov tě přijímal takového, jaký jsi. Takoví jsme byli, ale... já jsem byla pořád jen já.

Byla jsem May Littleová. Už jako dítěti se mi na čele nepřetržitě dělaly vrásky od starostí a nezměnilo se to ani teď, v mých dvaadvaceti. *Pořád* jsem si dělala starosti. Nebylo možné je vypnout, představovaly pro mě víc než pouhá slova, sahaly mnohem hlouběji. Zvláštní bylo to, že jsem myslela v pocitech a myslela jsem až moc. A hodně z toho, na co jsem myslela – některé dny vlastně většina – bolelo.

KAPITOLA 2

MAY

Za normálních okolností pro mě bylo snadné soustředit se na školu. Jakmile jsem se ocitla na přednášce nebo na cvičení, dokázala jsem své myšlenky natolik utišit, že jsem se mohla plně soustředit na probíranou látku.

Trénovala jsem to celé roky – na mém výkonu záviselo příliš mnoho. Sice jsem spolu s přijetím na Windsburskou univerzitu získala také částečné stipendium na několik let, ale každý semestr jsem o něj musela formálně žádat a nechat si ho schválit. Pokud by se mi známky zhoršily, přestali by mi vyplácet finanční podporu – což jsem si nemohla dovolit. A tak jsem každý den na několik hodin odsunula stranou starosti spojené se dvěma místy, která jsem nazývala svým domovem, a ponořila se do odborných termínů, statistik a modelů.

Vždycky se mi to dařilo. Jenže dnes mi mysl permanentně bloudila někde mimo. Mimo principy sociální psychologie, mimo naši přednášející, mimo mé spolužáky – k jedinému z nich, se kterým jsem zatím na žádném semináři neprohodila ani slovo.

Wesley Hastings seděl šikmo za mnou zády k jednomu z klenutých oken. Přímo na slunci, přímo v centru pozornosti, aniž by pro to musel cokoliv udělat. A on opravdu nedělal nic – alespoň nic z toho, co by dělat měl. Přišel s deseti-minutovým zpožděním a doteď si ani neotevřel poznámky. Místo toho měl na stěně mobilní telefon a bezcílně si v něm scrolloval.

Byla jsem si jistá, že si toho přednášející všimla, ale jeho chování nekomentovala jediným slovem. Jako by to s ním už vzdala, protože věděla, že on udělal totéž.

Zatímco jsem se stále otáčela směrem k němu, pocítila jsem záchvěv frustrace. Po celou dobu, co jsme spolu studovali, se Wesley nikdy netajil tím, že mu na známkách vůbec nezáleží. Chodil na hodiny, plnil úkoly a vším vždycky prošel, ale pokaždé jen s minimálním vynaloženým úsilím. Byla jsem si jistá, že by to zvládl mnohem lépe. Jakkoliv se mi přičilo to, jak se choval, musela jsem uznat, že je Wesley chytrý. Jinak by nikdy nedokázal absolvovat všechny zkoušky, když na seminářích nedával pozor. Nikdo by nedokázal projít statistikou jen tak, bez učení a beze snahy, pokud by ovšem neměl dar pozoruhodné vnímavosti. A právě tato skutečnost všechno dělala ještě nesnesitelnější. Není nic špatného na tom, když se někdo nerad učí, ale je neuvěřitelně frustrující vědět, že se ani nijak zvláště *nesnaží*.

Když hodina skončila, překvapením jsem sebou trhla. Na otevřené stránce mého bloku stálo jen datum a hrstka nesusvislých poznámek. Otočila jsem se na spolusedící, jestli si můžu vyfotit její zápisky, ale ta už stála u dveří. Naštvaně jsem začala cpát své věci do tašky.

Ve chvíli, kdy jsem vstala, byla místnost téměř prázdná. Profesorka na mě při odchodu kývla, a pak už jsem tu byla sama. Sama s klukem, který stále seděl na svém místě a hleděl do mobilu.

Čím víc jsem se blížila ke dveřím, tím nejistější byly mé kroky. Věděla jsem, že můžu jednoduše odejít. Spolubydlící včera pochopili, proč nechci s Wesleyem mluvit, a smířili se s tím. A i kdybych to udělala, k ničemu by to nebylo. On by mi nikdy nepomohl, nikdy by pro nikoho neudělal nic hezkého.

Ta myšlenka chutnala nepříjemně hořce a vyvolávala ve mně lehký pocit viny. Neměla jsem ve zvyku myslet takto negativně – a už vůbec ne o lidech. Možná se mýlím. Možná

i Wesley Hastings má někde hluboko v sobě dobré jádro, které by ho mohlo přimět soucítit s naší situací. Možná že by to pro něj nic neznamenal, promluvit se svou matkou. Možná by mě Wesley překvapil. Možná, možná, možná.

Existovala jen jedna cesta, jak to zjistit, a můj domov stál za to, abych se po ní vydala, i když mi přišla nesmírně krkolomná a obtížná.

Sebrala jsem všechny své pochyby i sebe dohromady a vydala se k místu, kde seděl Wesley. Pořád ještě hleděl do telefonu, nejspíš si ani nevšiml, že hodina už dávno skončila a místnost je prázdná.

Slunce mu zbarvilo vlasy do zlatova, dokonce i vějíře řas se mu třpytily. Široký límec zeleného svetrů mu na krku odhaloval téměř rovnou linii znamének. Pod ním se rýsovala svalnatá ramena a paže. Měl bezchybnou pleť, rovnoměrně zvlněné rty, rovný a úzký nos, lícní kosti připomínaly ty u soch na arkádových nádvořích naší katedry.

Wesley byl přitažlivý takovým způsobem, že se to dá jen stěží vyjádřit slovy. Táta vždycky říkával: *„Krásný není přívlastek pro lidi, ale pro budovy.“* Teprve když jsem Wesleyho viděla poprvé, měla jsem pocit, že jsem to pochopila. Byl, čistě navenek, krásný – jinak se to říct nedalo. Ale krásná fasáda neříkala nic o vnitřku budovy a krásná tvář neříkala nic o lidské duši. A právě proto mě krása fasády nijak neohromovala.

Zastavila jsem se krok před jeho lavicí a zhluboka se nadechla. „Wesley Hastingsi?“

Zamrkal, položil telefon na stůl a teprve potom ke mně vzhlédl. Na okamžik vypadal zmateně, jako by nevěděl, kdo jsem. Pak zvedl obočí. „Když se takhle ptáš, mám sto chutí říct, že ne, a utéct oknem pryč.“

Sevěřela jsem v ruce rukojeť tašky a usilovně se snažila znít vyrovnaně. „To nemusíš. Jen jsem se tě chtěla na něco zeptat... máš chvíli?“

„Jasně.“ Opřel se dozadu na židli a zkrřížil ruce před hrudí. Přitom se usmál tím zvláštním, povrchně přátelským, a současně znuděným způsobem, kterého jsou schopni jen velmi sebevědomí lidé. Nejen ten úsměv způsobil, že se mi uzel v žaludku stáhl ještě víc už předtím, než pokračoval. „Co se děje, June?“

Zkusila jsem to. Opravdu, opravdu jsem se snažila. Ale s Wesleyem to zkrátka nešlo. Neplatilo pro něj žádné *možná*. Byl prostě *nikdy* a já se nehodlala nechat se zesměšnit ještě víc než teď.

Pár vteřin jsem se na něj dívala, pak jsem zavrtěla hlavou a beze slova se otočila. V hrudi mi nepříjemně vibrovalo, když jsem opouštěla seminární místnost a krátce nato i celou budovu. Arkády se bronzově třpytily, mé kroky se hlasitě odrážely od kamenné dlažby. Na otevřeném nádvoří se rozlilo slunce, které trávu a vodu v kašně rozzářilo do zlatova.

Za normálních okolností bych se na chvíli zastavila a kochala se tím pohledem. Naše katedra byla jakýmsi minivesmírem uvnitř univerzity a já na něm milovala úplně všechno. Přesto jsem v tu chvíli toužila jediné po tom být odtud co nejrychleji pryč.

Právě jsem procházela zastřešenou chodbou, když jsem za sebou zaslechla kroky. Z nějakého absurdního popudu jsem věděla, že patří Wesleymu. Nejspíš proto, že zněly tak klidně a rozhodně zároveň – jako by měl nějaký cíl, ale cítil se až příliš povzneseně na to, aby k němu mířil.

„Počkej,“ uslyšela jsem v příštím okamžiku jeho hlas.

Povystrčila jsem bradu a odhodlaně vykročila ke dveřím na konci chodby.

„May, počkej.“ Wesley mě dohnal a zastavil se dva kroky přede mnou. Tašku přes rameno měl otevřenou, bundu zastrčenou v podpaží. Nebyl zadýchaný, jen vlasy měl od běhu o něco rozčuchanější než předtím.

Vrhla jsem na něj plamenný pohled. „Aha, takže ty víš, jak se jmenuju? Volejte záchranku, každou chvíli se samým štěstím zhrouťím!“

Zakabonil se. „Na to, že po mně něco chceš, jsi pěkně cynická.“

„Nejsem cynická. A nic po tobě nechci.“

„Před dvěma minutami to tak nevypadalo.“

Část mého já se chtěla kolem něj prosmýknout. Pokud mě Wesley dokázal jednou větou tak... rozčítit, nechtěla jsem vědět, jak by skončil opravdový rozhovor s ním. Kromě toho jsem si už teď všímala pohledů lidí, kteří procházeli kolem nás otevřenými oblouky. Wesley nepotřeboval stát ve světle, aby zářil. Lidé jako on byli jako billboardy, vždycky vyčnívali, vždycky byli vidět. A já jsem nechtěla, aby nás spolu někdo viděl, i kdyby mělo jít jen o krátký rozhovor. Nechtěla jsem být spojována s Wesleyem Hastingsem, a to ani v jediné myšlence jiného člověka. Ale také jsem si uvědomovala, že lepší příležitost se mi už možná nenaskytne.

Dodala jsem si odvahy a pokusila jsem se nasadit klidnější tón. „Já nic nechci, já něco potřebuju.“

„To je ještě lepší.“ Wesley se ušklíbl a opřel se o oblouk tak, že měl polovinu obličeje na slunci a druhou ve stínu. Zatmění slunce, zatmění měsíce, prostě zatmění. „Tak co teď? Stejně jsem si chtěl dojít pro kafe, můžeme si na chvíli sednout v *Halo*.“

Při setkání s názvem kavárny, jež se nacházela v areálu naší katedry, jsem se pokaždé zarazila. Jmenovala se podle *haló efektu*, pojmu ze sociální psychologie, který popisoval systematickou chybu v posuzování lidí na základě individuálních vlastností. Nejpopulárnějším příkladem haló efektu je skutečnost, že fyzická přitažlivost často vede k tomu, že jsou dotyčným osobám přisuzovány jiné pozitivně vnímané vlastnosti, jako je inteligence, hloubavost nebo dobrota. V tu chvíli mi přišlo absurdní, že právě Wesley Hastings navrhl

toto místo. Byl bohatý a pohledný, ale haló efekt na mě v jeho případech stejně nefungoval. Ne po tom všem, co jsem věděla o něm a jeho přátelích.

„Ne, nechci, aby mě tam s tebou někdo viděl.“

„Dobře... Au?“

Ihned mi bylo jasné, jak nezdvořile to zní, a okamžitě se mi na jazyk drala omluva. Několikrát jsem polkla, až se mi v hlase zachytil jen nepatrný kousek. „Ani to není potřeba. Bude to rychlé. Slyšel jsi někdy o Mulberry Mansion?“

„O tom starém baráku na kraji lesa? No jasně. Od školy bylo chytré, že to pronajala nějakým zoufalcům, aby ušetřila na rekonstrukci.“

Posměšně si odfrkl a já cítila, jak se mi svírá žaludek. Jiným se to stávalo, když se báli nebo byli ve stresu, mně zejména tehdy, když se někdo v mém okolí choval hrubě.

„Děkuji za tvou starost, ale my nejsme zoufalí. Líbí se nám tam.“

Sevřel ústa, zděšeně a lítostivě, ale ani v nejmenším ne provinile. „Ty v tom bydlíš?“

Přikývla jsem. „A ráda bych tam bydlela dál, jenže nedávno nám bylo oznámeno, že nám pokrátí peníze z grantu.“ Krásně jsem mohla sledovat, jak mu to pomalu dochází. Tvář mu potemněla, jako by si přes obličej zatáhl záclony, a já zrychlila hlas, abych ještě stihla proskočit poslední škvírou. „Ale jestli nedostaneme dotaci v obvyklé výši, brzo nebudeme schopni zaplatit opravy, které je třeba udělat, a to by znamenalo, že... tam nebudeme moct bezpečně bydlet.“

Když jsem domluvila, na chvíli zavládlo ticho. Pak Wesley mechanicky zvedl koutky úst. „A ty mě teď žádáš o půjčku nebo co?“

„Dobře víš, na co narážím.“ Kolem nás prošlo několik studentů a jejich pohledy mě nepříjemně bodaly do kůže. Vytrhla jsem si několik pramenů z copu, který mi spadl přes rameno na prsa. Jakmile přišlo jaro, v šátku mi bylo

moc horko, ale teď bych si nejraději nějaký nasadila a stáhla ho hluboko do čela. Minulo nás několik dalších studentů, Wesley stále mlčel. Dodala jsem: „Koneckonců oba víme, kdo má při rozdělování dotačních peněz hlavní slovo.“

„Hmm,“ vydal ze sebe.

Nedokázala jsem uhodnout, co se mu v tu chvíli honí hlavou. Jeho pohled se upíral na mou tvář, jako by přemýšlel o něčem úplně jiném. Nedivila bych se, kdyby mě už dávno přestal poslouchat. Teď už to ale musím dokončit. „Moji spolubydlíci si myslí, že bys mohl promluvit se svou matkou a vysvětlit jí naši situaci. Bohužel naše vlastní pokusy o kontakt s ní zatím vyzněly naprázdno.“

Posměšně se usmál. „To si dovedu představit. *Livia* je dost zaneprázdněná.“

Livia, ne máma. Znovu se mi lehce sevřel žaludek. Stávalo se mi to totiž i tehdy, když jsem viděla, jak někdo trpí. A na tom, jak Wesley vyslovil její jméno, něco ublíženého, zahořklého a... smutného bylo. Vší silou jsem se vzepřela proti narůstajícímu pálení. „I přesto určitě sem tam nějaký čas stráví se svým synem, ne?“

„Méně, než si nejspíš myslíš. Ale... občas jo.“ Pohledem mi přejel po tváři, sjel po květovaném límci a skončil u zapleteného copu. Uvázala jsem si ho kouskem nebesky modré saténové stuhý stejné barvy jako mé šaty a něco z toho přimělo Wesleyho se zamračit.

Musela jsem odolat nutkání hodit si cop na záda. Rozhodně jsem si odkašlala, dokud se mi Wesley znovu nepodíval do očí. „Takže, byl bys ochotný to pro nás udělat? Dala bych ti k tomu několik poznámek, můžeš jí je přečíst, abys s tím neměl moc práce.“

Slyšela jsem, jak podrážděně zním, takže mě ani nepřekvapilo, když Wesley znovu nadzvedl obočí. „Ty se s tím vážně moc nebabráš. Jak si tví kamarádi mohli myslet, že je dobrý nápad tě za mnou poslat?“

Dobrá otázka. Vyhnula jsem se jeho podrážděnému pohledu a sklopila oči dolů k našim nohám. Wesleyho opečo-
vávané kožené boty, moje lakované, které už dávno ztratily
lesk kvůli pobytu v lese a prachu ve vile. „Nechci se s tím
moc babrat, když vím, že to nemá smysl. Taky jsem jim řekla,
že bys nikdy nikomu nepomohl, pokud z toho nic nebudeš
mít.“

Wesley se chraptivě zasmál. „A zase au. Ty jsi vážně dobrá.
Co jsem ti udělal, že jsi na mě tak naštvaná?“

Ráda bych mu to řekla. Nejráději bych mu předhodila, jak
nechutné je to, co udělal jeho nejlepší kamarád, a jak je po-
dle mě bezcharakterní něco takového tolerovat a podporo-
vat. Ale Elsiiny pocity byly důležitější než moje a věděla jsem,
že by nechtěla, abych s tím Lucase nebo kohokoliv z jeho
přátel konfrontovala. A tak jsem mu s nenucenou bezvýraz-
ností pohlédla do tváře. „A nemýlím se snad?“

Zaváhal a pak naklonil hlavu. „Možná bych z toho něco
mohl mít.“

Bezděčně jsem o půl kroku ustoupila. „Dobře si rozmysli,
co teď řekneš.“

Wesley se zašklebil a v příštím okamžiku se hlasitě roz-
chechtal. Tak hlasitě, že se ten zvuk rozléhal po celém pod-
loubí, na zátylku mi vyvstala husí kůže. „Ale no tak. Opravdu
nemám zapotřebí vydírat holky, aby se se mnou vyspaly.“

V čemž měl nejspíš pravdu. Dokonce i já jsem zachytila ty
řeči šířící se po kampusu a Wesleyho jsem vícekrát ve škole
zahlédla s nějakou dívkou. Nedělal nic, co by nedělali druzí,
přesto to v jeho případě vynikalo mnohem víc. Někdy mi ho
bylo líto. Musí být vyčerpávající vědět, že všechno, co děláte,
má potenciál stát se tématem cizích hovorů.

„Tak co teda?“ navázala jsem s horkostí v tvářích.

„Pokud se nemýlím, Dixonová tě má v oblibě. Za kolik jsi
u ní prošla v minulém semestru?“

„Sedmdesát pět procent.“

„Hm.“ Přikývl, jako by to dávno věděl. „Nejspíš mě nechá propadnout.“

„Možná už jí začalo vadit, že chodíš pořád pozdě nebo že ti mobil přijde zajímavější než její předmět.“

Posměšně se usmál. „Zdá se, že ty jí taky nevěnuješ moc pozornosti, když tohle všechno víš.“

„Nejsi zrovna moc nenápadný.“

Samolibě se pousmál, ale působilo to nacvičeně a... jaksi ploše. „To mě těší, že si to myslíš.“

Zavrtěla jsem hlavou. Nechtěla jsem hrát tuhle hru. Předstírat, že mi uniklo, jak dobře vypadá, by bylo hodně hloupé. „Jsi přitažlivý, Wesley. To není žádný mimořádný výkon ani vlastnost, která by stála za zmínku. Takže to nemusíme nijak zveličovat.“

„Nejsem si jistý, jestli mi to lichotí, nebo mě to uráží,“ odpověděl táhle.

„Je to prostě fakt, takže z toho nemusíme dělat žádnou vědu.“ Neklidně jsem přenesla váhu z jedné nohy na druhou. „Prostě mi řekni, co ode mě chceš.“

Jeho úsměv byl stále upřímnější. „*Vůbec* nic. A právě proto by ses pro ten projekt hodila.“

„Pro jaký projekt?“

„Loni v zimním semestru nám Dixonová v Úvodu do sociální psychologie zadala, abychom si vymysleli nějakou výzkumnou otázku a potom k tomu provedli experiment, pamatuješ?“

„Jo.“ *Protože nikdy na nic nezapomenu. Bohužel, bohužel, bohužel.*

„Dixonová mi na začátku semestru oznámila, že mi předmět neuzná, protože je přesvědčená, že jsem se na odevzdané skupinové práci nijak nepodílel.“

„A mýlí se snad?“

Pokrčil rameny. „Dala mi možnost do konce semestru odevzdat nový projekt, jinak mě zas nechá propadnout a tím

bych tady skončil. A aby mi to ztížila, výzkumnou otázku mi tentokrát zadala ona sama. Jenže k tomu projektu potřebuju partnerku.“ Po celou dobu, co mi to vysvětloval, ulpíval jeho pohled na krajkovém lemu mých bílých ponožek, až při posledním slově se vrátil k mému obličejí.

Několikrát jsem polkla. „Proč potřebuješ zrovna partnerku, a ne partnera?“

„Tak bude snazší splnit základní podmínky. O muže jsem dosud nejevil zájem.“

Dobrá... *cože?* „O co v tom projektu jde?“ zeptala jsem se podezřívavě.

Wesley zaváhal a pak udělal půlkrok směrem ke mně. Byl tak blízko, že jsem cítila jeho vůni. A... nerada jsem si to připouštěla, ale líbila se mi. Dřevitá s kouřovým nádechem jako vetiverie, a skořicová a bylinná zároveň. Znovu se mi rozhořely tváře. Wesley si toho určitě všiml, protože se mu koutky úst stočily směrem nahoru.

„O intimitu,“ řekl tiše, důrazněji než předtím.

Několik vteřin jsem mlčela, pak jsem přivřela víčka a zhluboka vydechla. „Sbohem, Wesley.“

Pokusila jsem se kolem něj projít, ale on udělal krok stranou a pobaveně zvedl ruce. „Počkej. Myslel jsem to čistě v psychologické rovině. Koneckonců, studujeme psychologii, ne fyziologii.“

„Tak alespoň že tohle víš,“ opáčila jsem suše.

„Je to zkrátka takový experiment. Jde o základ a vznik náklonnosti. O to, jaké faktory vedou k tomu, že tě někdo přitahuje. Vlastně to může být celkem zajímavé.“

„Zajímavé?“ zopakovala jsem skepticky. Jeho slova se mi převalovala v hlavě, spánky mi nepříjemně pulzovaly. *Intimita, náklonnost, být někým přitahován* – nic z toho jsem si nikdy nedokázala spojit s Wesleyem. Bylo to směšné, naprosto nemožné.

Wesley se usmál. „Ano, zajímavé. Tebe škola baví, ne?“

„Samozřejmě. Jen jsem si nemyslela, že tebe taky.“ Více jsem se zahalila do svetříku. Proč stačilo, aby Wesley pronesl slovo *intimita* a já se hned cítila jako nahá?

„Budeš překvapená, co všechno o mně nevíš. Tohle je ideální příležitost to změnit.“

„Co když na tom nechci nic měnit?“ Nebylo nic, absolutně nic, co bych chtěla vědět o Wesleyem Hastingsovi – leda že by mi to pomohlo se mu vyhnout.

„Pak by ses měla vrátit ke svým přátelům a napsat Livii další dopis, který si nikdy nepřečte.“ Klidně začal lovit něco v kapse. Nezdálo se, že by ho můj zjevný odpor vůči jeho projektu – a jemu samotnému – vůbec nějak trápil.

„Takže mi nepomůžeš?“

„Proč bych měl?“

„Třeba bys mi chtěl udělat... laskavost?“

Odmlčel se a podíval se na mě. „A ty bys mi pomohla jen tak, kdybych tě o to požádal?“

Pevně jsem stiskla rty. Co si to namlouvám? Kdyby Mulberry Mansion neměl potíže, k tomuto rozhovoru by nikdy nedošlo.

Wesley přikývl a vytáhl z kapsy tenký štos pomačkaných archů papíru, nahoře sešitých k sobě. „Tak to moc *laskavý* není ani jeden z nás, co?“

Nerozhodně jsem sáhla po papírech, které mi podával, a přečetla nadpis na prvním z nich: *Je možné milovat kohokoliv? Experiment o psychologii náklonnosti*. Nejraději bych se rozesmála, ale hlas se mi zadrhl v krku.

Wesley ode mě ustoupil. „Přemýšlej, jakou cenu má pro tebe ta vaše barabizna. Uvidíme se zítra na přednášce o průzkumu trhu, že?“ Když si všiml mého podrážděného pohledu, znovu se usmál. „Vím, že se hodně snažíš, ale ty taky nejsi zrovna nenápadná.“

„Co tím chceš říct?“ zeptala jsem se, ale to už se otočil a kráčel chodbou směrem dolů.

Zírala jsem za ním. Jeho tělo se koupalo ve slunečním světle, kdykoliv prošel otevřeným obloukem arkád, aby hned nato zmizelo v kamenném stínu.

Zatmění slunce. Zatmění měsíce. A především zatmění srdce, protože Elsie mi bzučela v hlavě a spolu s ní všechny důvody, proč nabídku, kterou mi Wesley právě udělal, nelze přijmout.

Ze školy jsem jela rovnou domů a ve svém pokoji jsem klesla na postel. Na nočním stolku jsem zapálila vonnou svíčku, ale ani hřejivá vůně santalového dřeva mi nedokázala zklidnit tep. Roztřesenými prsty jsem uhladila Wesleyho poznámky k projektu položené na příkrývce.

Je možné milovat kohokoliv?

Ta věta mi tančila před očima, dokud jsem několikrát nezamrkala a nepřinutila se číst dál. Experiment sledoval tezi, že si za určitých základních podmínek může člověk vyvinout city ke komukoliv, kdo se mu plně otevře. Na základě *naprosté upřímnosti* je údajně možné postupně rozvinout porozumění a náklonnost. Psychická blízkost pak má vést ke vzniku fyzické touhy a nakonec k tomu, že se oba jedinci do sebe zamilují.

Doba experimentu byla stanovena na tři měsíce. Předepsána byla minimálně dvě setkání týdně, která měla být zaznamenávána prostřednictvím písemné a obrazové dokumentace. *Naprostá upřímnost*. Několikrát jsem ta dvě slova chutnala na jazyku a snažila se dát si je do spojitosti se mnou a s Wesleyem. Marně. Sotva jsem snesla podívat se mu do očí. Jak je tedy možné se mu jakkoliv otevřít? A to nejen v rozhovorech, ale také ho zasvětit do všech aspektů mého života? Ukázat mu své přátele, rodinu, můj každodenní život, to, jak trávím čas o samotě: to byly čtyři oblasti, kam jsem Wesleyho nedokázala vpustit. Prostě to nešlo.

S myšlenkami honícími se sem a tam jsem složila listy, aniž bych se podívala na otázky, které si měli účastníci

projektu vzájemně klást. Uložila jsem je pod polštář a pak sešla dolů, abych tam byla dřív, než se ostatní začnou hrnout dovnitř.

Miluju ty malé okamžiky, kdy se mí spolubydlící vracejí domů. Vzájemné zdravení, úsměvy, nalévání kávy nebo džusu, náhodné doteky, zdvořilé dotazování se na to, jaký měl kdo den. „*Jak ses měla?*“, „*Jak dopadl ten dotazník?*“, „*Napsali ti?*“, „*Co máš dneska v plánu?*“ – nebylo toho třeba moc, abyste o druhého projevíli zájem, ale pro mě neexistovalo nic cennějšího.

Později jsme spolu jedli a pak trávili večer v obýváku. Helen seděla u krbu vedle Versaillesina psího koše a vrtala se v rádiu, které chtěla sestavit do školy. Maxton na terase zaléval své pokojovky, Eden si četl a jednou rukou nepřítomně hladil Avery po hlavě, kterou měla položenou na jeho klíně, zatímco ona si procházela skripta.

Sienna si dělala poznámky k němému filmu, jenž právě běžel v televizi, Beckett a Willow hráli Uno a navzájem se předháněli, kdo u toho bude víc nadávat. A já tam jen seděla, dívala se na své spolubydlící a srdce mi těžklo, až jsem cítila, jak se mi propadá hluboko do žaludku. Odešla jsem z místnosti dřív, než si ostatní mohli všimnout, že jsem na pokraji pláče.

Zastavila jsem se u naší malé galerie v chodbě. V jedné z místností v přízemí jsme našli staré rámy a umístili do nich obrázky nalezené v krabicích na půdě. Fotky ze života Mulberry Mansion, který vila vedla bez nás. Některé černobílé, některé v sépiovém provedení, na jedněch jeho předchozí obyvatelé, na jiných dům samotný.

A přímo uprostřed, v rámu s ornamenty v rozích ve tvaru listů, visel skupinový portrét, který jsme koncem ledna pořídili Averyiným analogovým foťákem na schodech před vilou. Naše první společná fotka. Osm usměvavých tváří, ležerní doteky, čerstvé, ale intenzivní spojení, jež se neviditelně

usadilo mezi pixely. Tento den mi připadal jako začátek. Ne proto, že jsme zrovna slavili Nový rok. Jednoduše proto, že jsme si tehdy uvědomili, jak moc k sobě patříme. My a vila.

A teď... teď ji možná budeme muset brzy opustit – a tím i jeden druhého. Pokud by se nám nepodařilo přimět univerzitu k opětovnému navýšení financí, znamenalo by to dříve nebo později konec našeho společného života. Vadné topení by nás vyhnalo z domu nejpozději příští zimu. Samozřejmě bychom mohli zůstat v kontaktu i mimo vilu, ale to už nebude ono. Nebude to jako tady. Tohle bylo svým jedinečným způsobem zvláštní, výjimečné a dokonalé.

Zavřela jsem oči a poslouchala ostatní, tu důvěrně známou směsicí zvuků. Stačilo zaslechnout něčí hlas a ihned jsem věděla, kdo z nich mluví, stejně jako jsem dokázala identifikovat chůzi po prknech podlahy, i kdyby nás od sebe dělilo jedno podlaží. Heleniny rozvážné, téměř neslyšné kroky, Averyina chůze, někdy až příliš pevná, která se zjemnila vždy, když kráčela vedle Edena, Willowiny houpavé pohyby, jež v sobě měly něco tanečního. Rozeznávala jsem mezi nimi nuance, stejně jako vůně, které se rozpínaly v každé místnosti, do níž jsem vstoupila. Zemitý odér Maxtonova pokoje, vůně papíru, která prosakovala pod Edenovým prahem, Beckettova bylinková voda po holení, která neustále visela v naší koupelně jako tenký závoj.

Nežili jsme tu ještě ani rok, ale všichni mi byli tak důvěrně známí, jako bychom se znali celý život. Možná proto, že bydlení ve vile bylo tak intenzivní, že někdy, ve velmi poklidných chvílích, jsme měli pocit, jako by spolu s naším nastěhováním vlastně začal nový život. Pokud se mi podaří někdy zapomenout něco z mé minulosti, bude to právě tady. S nimi.

Tato vila s těmito lidmi byla mým domovským přístavem ve městě, kde jsem od doby, co jsem do něj přijela, po celé dva roky, cítila jen úzkost. O tohle jsem nemohla přijít.

Nechtěla jsem uzavřít dohodu s Wesleyem Hastingsem. Nechtěla jsem s ním už vyměnit jediné slovo. Jenže teď nešlo o to, co chci já, protože jsem *nemohla* dovolit, abychom my všichni přišli o náš domov. A někde mezi tím, co nechci a co nemůžu udělat, se nacházelo ono *musím*, na něž jsem se teď pověsila.